

### Exercici 3

[2 punts: 1 punt per cada qüestió]

Llegiu el text següent i responeu a les qüestions que es plantegen a continuació.

DALE HARRIS: Quan va decidir que deixaria de fer concerts?

GLENN GOULD: Des de les meves primeres gires de concerts sabia que un dia o altre deixaria aquella vida, que consistia a anar de ciutat en ciutat repetint indefinidament les mateixes obres. Era una cosa que em resultava lamentable i depriment. El meu últim concert oficial va tenir lloc el Diumenge de Pasqua de 1964.

\* \* \*

ULLA COLGRASS: Es va preguntar alguna vegada si els enregistraments li donarien prou ingressos per a viure amb comoditat?

GLENN GOULD: Quan vaig abandonar els concerts no sabia gairebé res i, a més a més, els països que actualment constitueixen meravellosos mercats per a mi —el Japó, Alemanya, França, etcètera— estaven lluny de ser llavors el que són ara.

\* \* \*

BRUNO MONSAINGEON: Llavors, no necessita el contacte directe amb el públic?

GLENN GOULD: No, però de fet sí, ja que utilitzo mitjans de comunicació, en la mesura que estan a la meua disposició, molt més directes, com els discs o el cinema. L'ull és generós, és fàcil enganyar-lo, mentre que, tot i que l'oïda també és generosa, no és tan fàcil enganyar-la, sobretot quan la vista no hi intervé. De manera que l'enregistrament t'exigeix quelcom definitiu (si més no, definitiu en el moment particular de la teua existència en què l'has dut a terme). Un enregistrament és això, si no és que ens demanen que l'espatllem amb la gesticulació, actuant. La càmera o el micròfon són fonamentalment vehicles de proximitat. Bach escrivia per a oïdes que eren a prop de l'instrument, i malgrat que l'esplendor simfònica que va néixer en el segle XVIII amb tot l'aparat de l'*allegro* de sonata (i es va anar fent cada vegada més enigmàtica i ambivalent a mesura que s'adaptava a les formes gegantines del segle XIX) va ser concebuda per a desenvolupar-se en una sala de concerts (tot i que es puguin fer excepcions evidents amb Wagner i Bayreuth), en un espai destinat a acollir obres pensades *ad hoc*, el concert em sembla un mitjà totalment mort per a representar la música d'una manera creadora o recreadora.

\* \* \*

TIM PAGE: Ara fa uns disset anys que vostè va abandonar els escenaris. En aquell moment, afirmava —i acaba de confirmar aquell pronòstic— que la sala de concerts estava morta, que en l'enregistrament hi havia el futur de la música. Des de 1964, en canvi, assistim a un fantàstic ressorgiment de l'interès pels concerts, mentre que la indústria fonogràfica sembla estar en plena crisi.

GLENN GOULD: Tingui en compte que vaig precisar que caldria esperar fins l'any 2000 per a poder aixecar acta de defunció del concert, així que encara hi ha marge. Pel que fa a la crisi de la indústria fonogràfica, segueixo sent optimista. Crec seriosament que es tracta d'un fenomen cíclic: l'enregistrament no està realment en crisi als països on la música és una cosa profunda, com a Alemanya. La crisi és específicament nord-americana.

Traducció i adaptació fetes a partir del text de

Glenn GOULD. *No, no soy en absoluto un excéntrico*. Barcelona: Acantilado, 2017, p. 184-194

1. Per quina raó el pianista Glenn Gould (1932-1982) va decidir deixar de fer concerts en directe i dedicar la resta de la seva vida a fer només enregistraments?

FORMACIOMIRO.COM  
PART D'UN EXAMEN OFICIAL

2. En aquesta entrevista feta pels volts del 1981 per diversos crítics musicals, Glenn Gould va vaticinar la desaparició dels concerts en directe. També pensava que no hi hauria cap gran crisi en la comercialització dels enregistraments, perquè eren el futur de la música. Ara que som a l'any 2024, vint-i-quatre anys després de la data límit de què parlava Glenn Gould al darrer paràgraf, penseu que s'ha complert el que preveia?

FORMACIOMIRO.COM  
PART D'UN EXAMEN OFICIAL